

Als de zon opkomt

Wendy Brokers bij Boekerij:

Baguette met jam voor twee
Leven met een leugen
Omkijken naar morgen
Geluk bij een ongeluk
Liefde op het menu (e-only)
Vertrouwen of verliezen
Verbinden of verbreken

De *Eindeloos*-serie:

Niet zonder jou
Niet zonder ons
Niet zonder mij
Niet zonder liefde

De *Onvoorwaardelijk*-serie:

Alles voor jou
Alles voor ons
Alles voor mij
Alles voor liefde

De O'Brien-trilogie:

Stilte na de storm
Tegen de wind in
Als de zon opkomt

WENDY BROKERS

Als de zon opkomt

Wat als liefde niet wordt beantwoord?

O'Brien-trilogie deel 3
Dan & Iris

ISBN 978-90-492-1172-1

ISBN 978-94-023-2784-7 (e-book)

ISBN 978-90-492-1510-1 (audio)

NUR 301

Omslagontwerp: Johannes Wiebel | Punchdesign

Omslagbeeld: © AdobeStock

Zetwerk: Mat-Zet bv

Songtekst 'Iris' geschreven door John Rzeznik, © 1998 Round Hill Music.

Songtekst 'Als er nooit meer een morgen zou zijn' geschreven door Han Kooreneef, ©1998 Universal Music Publishing B.V.

© 2026 Wendy Brokers en Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

*And I'd give up forever to touch you
'Cause I know that you feel me somehow
You're the closest to heaven that I'll
ever be
And I don't want to go home right now*

'Iris' – Goo Goo Dolls

*Voor mijn nicht Marguerite,
die echt de allerallereerste lezer was
die Dan & Iris leerde kennen.*

Proloog

December 2015 – bruiloft Robin en Ilona

‘Wil je me leren kussen?’

Dan O’Brien verslikte zich in zijn bier en morste prompt op het overhemd van het pak dat hij speciaal voor deze dag had gekocht. Woest keek hij in de groenbruine ogen van het donkerharige meisje dat voor hem stond en hij graaide in zijn broekzak, op zoek naar een tissue of servetje. De afwachtende blik in haar ogen maakte hem nog bozer. Hij zette zijn glas met een nijldige klap op de statafel. De druppels vlogen in het rond. Inmiddels had hij gevonden wat hij zocht en probeerde hij de natte plek te drogen.

‘Zal ik je helpen?’

Geschrokken deinsde hij achteruit. Het was een wonder dat hij in de drukte niet tegen iemand aan botste. ‘Nee!’

Beteuterd keek ze hem aan. ‘Nee?’

Met een diepe zucht propte hij het papieren zakdoekje weer in zijn broekzak. Hij zag een verdachte schittering in de ogen van het meisje dat voor hem stond en hij vloekte in stilte in het Iers. Zijn schoonzus zou het hem nooit vergeven als hij haar zusje zó van streek maakte dat ze in tranen uitbarstte. ‘Hoe oud ben je, Iris? Twaalf? Dertien?’

‘Bijna veertien,’ zei ze. Er klonk trots door in haar stem.

‘Weet je hoe oud ik ben?’

‘Tweeëntwintig.’

Hij weerstond de neiging door zijn knieën te zakken zodat ze zich op gelijke hoogte zouden bevinden. De op z’n minst

twintig centimeter die hij groter was, kon hij maar beter in zijn voordeel gebruiken. 'Zie je dan zelf niet in dat het leeftijdsverschil te groot is?' vroeg hij haar en hij pakte zijn biertje weer op. 'Probeer een jongen van je eigen leeftijd te zoeken,' gaf hij haar mee als gratis advies.

En niet te vergeten: te zoenen.

Ze sperde haar ogen open. 'Jongens van mijn leeftijd zijn kleine kinderen. Ik wil liever dat iemand met ervaring me leert kussen. Zoals jij.'

Het was maar goed dat hij nog net geen nieuwe slok in zijn mond had, want waarschijnlijk was hij er dan in gestikt. Nijdig nam hij zich voor pas weer een slok te nemen als dit belachelijke gesprek afgelopen was en hij zette zijn glas dan ook terug op tafel. 'Ik ga je niet leren kussen. Je bent echt te jong voor me.'

Voor het eerst zag hij een glimp van boosheid in haar ogen, die tot nu toe alleen vol adoratie naar hem op hadden gekeken.

'Ik ben niet te jong! Ik word al ongesteld en ik draag een beha.'

Vol wanhoop sloot hij zijn ogen en drukte er even met zijn duim en middelvinger op, voor hij ze weer opende en merkte dat ze hem nog aan stond te kijken. 'Je doet er goed aan dat niet aan iedere beschikbare jongen te vertellen.'

'Ben jij dat?'

'Wat?' Hij kneep zijn ogen een beetje samen.

'Beschikbaar.'

Hoe *the fuck* was hij in deze situatie beland en wat had hij gedaan om deze bewondering te verdienen? Hij kneep zijn ogen nog verder samen. Als ze zijn onverdeelde aandacht had gewild, dan was ze in haar opzet geslaagd, dat moest hij haar nageven. 'Heb je gedronken?'

Ze haalde haar schouders op. 'Misschien een beetje.'

Genoeg om de remmingen weg te nemen, blijkbaar. Niet alleen bevond hij zich daardoor in deze ongemakkelijke situatie, maar iemand hier in de zaal had ook zitten slapen en een pubermeisje alcohol laten drinken. 'Wat heb je gedronken en hoe kom je daaraan?' vroeg hij grimmig.

Haar schouders gingen weer omhoog alsof het geen *big deal* was dat ze op haar dertiende al een – zo te merken – beste slok op had. ‘Champagne. Er stond een dienblad met glazen aan het einde van de bar.’ Ze wuifde met haar hand achteloos in de richting van de ingang van de zaal.

Wie was er zo dom om ergens onbeheerd drank te laten staan in een ruimte met minderjarigen? Hij vloekte hardop.

‘Ho even, zo kan-ie wel weer.’ Robin, zijn broer en de bruidegom, stond plotseling naast hem en legde een hand op zijn schouder. ‘Wat is er aan de hand?’

Dan greep zijn bierglas en knikte daarna naar Iris. ‘Vraag dat maar aan je schoonzusje hier.’ Met die woorden beende hij met grote passen het vertrek uit, zonder nog op of om te kijken.

Bijna negen jaar later, oktober 2024

Hoewel de straat niet verlaten was, voelde ze toch iets van angst. Zo snel als haar hakken het toelieten liep ze door. Het geklak op de klinkers klonk haar als oorverdovend in de oren.

Ze wist dat het niet veilig was. Een vrouw alleen in deze buurt van Amsterdam om twee uur 's nachts was *a recipe for disaster*. Het geluid van haar pumps benadrukte haar sekse én haar kwetsbaarheid. Of je nu feministisch was of niet, over het algemeen legde je het af tegen een man die weinig goeds met je van plan was.

Het was niet de bedoeling geweest dat ze hier liep. Ze had een taxi willen bellen, maar de accu van haar mobiele telefoon was leeg en natuurlijk had ze eraan moeten denken om vanavond op stap te gaan met een volle batterij, maar soms liepen dingen anders. Ongeveer vijftig meter verderop in de straat zag ze verlichting aan de gevel en een uithangbord van een kroeg. Als ze zich niet vergiste gingen de meeste cafés pas om een uur of drie dicht en ze rekende erop dat ze daar aan een barmedewerker kon vragen om die taxi voor haar te regelen.

Huiverend trok ze haar jas dichter om zich heen en haar mond werd plotseling droog van angst omdat ze iets vlak achter zich hoorde. Snel keek ze om, maar ze zag niemand.

Zodra ze weer voor zich keek zag ze uit de dichte schaduw vlak bij de muur een man met sluik vettig haar tevoorschijn komen. Hij grijnsde naar haar op een absoluut onheilspellende manier. De tanden die nog in zijn mond stonden zagen eruit

alsof ze er elk moment uit konden vallen. Haar snerpende gil werd gesmoord door een stinkende hand die tegen haar mond werd gedrukt. Hij sloeg een arm om haar middel en probeerde haar ruw mee te trekken naar een steegje. Schoppend en worstelend verzette ze zich, maar ze was geen partij voor hem.

Toch vocht ze voor wat ze waard was en ze reageerde instinctief door hard in zijn vingers te bijten. Met een brul haalde hij zijn hand weg en wapperde er wild mee. De metalige smaak van bloed – zijn bloed – gaf automatisch een kokhalsreflex. Voor er ook maar iets vanuit haar slokdarm omhoog haar keel in kon komen, kreeg ze zo'n harde dreun tegen haar hoofd dat ze sterretjes zag en wankelde. Haar voet slipte weg van de stoeprand en haar linkerenkel sloeg dubbel op de straat die misschien wel tien centimeter lager lag. Een misselijkmakende krak en een stekende pijn trok vanuit haar voet door naar haar hele lichaam toen ze op de keien viel. Daarbij kwam haar hoofd hard in aanraking met de grond. De gil die ze slaakte echode in haar oren.

Het volgende moment dook haar belager op haar, draaide haar ruw op haar rug en sloeg haar jas open. Een walm van zweet, alcohol en ongewassen man sloeg haar in het gezicht. 'Nee, nee, alsjeblieft... nee!' Ze gilde opnieuw toen ze een mes zag flitsen in het licht van een straatlantaarn.

De man greep haar borst beet en kneep er keihard in. 'Hou je bek, teef, of ik sla 'm dicht,' gromde hij en hij begon het hengel van haar tas – die ze onder haar jas droeg – door te snijden.

Snel dichterbij komende voetstappen en stemmen lieten hem boven op haar verstarren. Hij gaf nog een ruk aan de schouderband van de tas, maar die gaf niet mee. Op het moment dat hij omhoogkwam en daarbij met twee handen op haar leunde, voelde ze een snijdende en direct brandende pijn in haar zij. Happend naar adem registreerde haar wazige brein dat hij ervandoor ging. Een zoemend geluid in haar oren trok haar steeds verder van de werkelijkheid weg alsof ze een tunnel in werd gezogen.

Het laatste wat ze registreerde voor haar beeld op zwart ging, waren schaduwen die over haar heen vielen.

Daarna tunede ook het geluid uit.

Het eerste wat echt tot haar doordrong na een waas van beelden, geluid, getrek en geduw en vooral pijn, was dat ze in een helder verlichte ruimte was. Het rook naar ziekenhuis en ze rimpelde haar neus om niet te gaan niezen.

Haar hoofd bonkte, maar dat viel in het niet bij de overheersende pijn in haar enkel. De kreun die over haar lippen kwam kon ze met geen mogelijkheid tegenhouden.

Er klonken zware, gehaaste voetstappen en een mannenstem vroeg kortaf aan iemand waarom hij was opgepiept.

‘Er is net een jonge vrouw binnengebracht, die op straat is aangevallen. Ze heeft een gebroken enkel, een wond in haar zij en een hoofdwond,’ zei een vrouwenstem.

‘Waar is Johansen?’

Hoewel de stem nog steeds kortaf klonk, leek het wel of ze er iets in herkende.

‘Dokter Johansen is bezig met een verkeersslachtoffer in de traumakamer hiernaast. Daarom heb ik je ook gebeld, ik dacht dat je vast naar haar enkel kon kijken. Ik heb haar dossier hier openstaan.’

Gemompel op de achtergrond en geluiden die klonken als het klikken van een computermuis werden na een tiental seconden gevolgd door voetstappen die dichterbij kwamen.

‘Is ze niet bij bewustzijn geweest?’ Er klonk ongeloof door in de mannenstem.

‘Voordat ze de ambulance in ging blijkbaar, hoewel ze daarna steeds wegviel en niet echt adequaat antwoordde,’ zei de vrouw. ‘De verpleegkundige zei dat het door de pijnmedicatie kwam die ze van hen heeft gekregen. Daar reageert ze blijkbaar nogal heftig op, hoewel haar vitale functies goed blijven.’

Aan die genoemde ambulance had Iris weinig herinnering. Met moeite deed ze haar ogen open, voor iemand op het idee kwam allerlei medische handelingen bij haar te verrichten

omdat ze niet reageerde. Knipperend probeerde ze scherp te stellen op het gezicht van de arts die zich over haar heen boog. 'Ja,' zei ze, met veel vastere stem dan ze had gedacht, al beseftte ze gelijk dat het geen antwoord was en dat haar ook geen vraag was gesteld.

Ze hoorde de arts abrupt zijn adem inhouden alsof hij schrok, een geluid dat haar liet fronsen. Iets wat ze beter niet had kunnen doen, bedacht ze zich al een fractie van een seconde later toen het leek alsof iemand een moker op haar schedeldak liet vallen.

'Jezus... Iris?!'

Opnieuw deed ze haar ogen open en kneep ze een beetje samen. Verrassend genoeg vielen alle kleuren en beelden nu net lang genoeg op hun plaats om de arts helder in beeld te krijgen. Hij had kort donkerblond haar, een knap gezicht met een meer zongebruinde tint dan je zou verwachten in de maand oktober en hij droeg een groen operatiepak. Daar zouden hier in het ziekenhuis vast meer medewerkers in rondlopen. Zijn felblauwe ogen herkende ze echter overal.

God, heb ik nog niet genoeg geleden? Alsjeblieft, zeg me dat je niet hém op mijn pad hebt gestuurd.

'Hé Dan,' zei ze met een berustende zucht.

Met een blik vol ongeloof keek hij op haar neer. 'Wat is er met je gebeurd?'

De wereld begon opnieuw te draaien en ze sloot haar ogen. Bijkomstig voordeel was dat ze een excuus had om niet naar hem te kijken. Op deze manier kon ze gewoon blokken dat het echt de broer van haar zwager was die vannacht dienst had in dit ziekenhuis. Hoe groot was de kans dat ze hem op deze manier, hier én nu tegen het lijf liep?

Nou ja, blijkbaar niet nul.

Met een binnensmondse '*ar son Dé*' – Iers voor *for God's sake*, wist ze sinds de komst van haar zwager Robin in de familie – boog Dan zich over haar heen, dat merkte ze aan zijn ademhaling en aan de warmte die hij uitstraalde, waardoor hij dichterbij kwam dan haar lief was. Hij tilde haar oogleden op

en scheen met een fel lampje in haar ogen. Vervolgens voelde hij met zekere vingers overal aan haar hoofd. Ze kromp in elkaar toen hij daarna haar jukbeen betastte en ook daar het lampje even op richtte. Zijn handen vervolgden snel hun onderzoek via haar sleutelbenen en bovenarmen, en ze voelde daarna hoe hij haar truitje tot onder haar borsten omhoog-schoof.

‘Zeg O’Brien, niet alle dames zijn van dit soort snelle acties gediend.’

‘O, heel grappig.’

‘Dank je,’ zei ze futloos en met haar ogen nog steeds dicht, al had ze het helemaal niet als een lollige opmerking bedoeld.

Hij maakte een soort pleister in haar zij los en ze merkte nu pas dat daar verband was aangebracht. ‘Ik heb nog geen antwoord op mijn vraag. Wat herinner je je van wat er is gebeurd?’

Ze probeerde haar gortdroge gehemelte te bevochtigen. ‘Ehm... mag ik eerst een slokje water?’ Met de hoop dat haar een nieuwe pijnscheut bespaard bleef als ze haar ogen opende, gluurde ze tussen haar oogleden door. Dan inspecteerde met een ernstig gezicht haar zij en ze realiseerde zich opeens dat ze daar een wond van een mes had. Of dat nu per ongeluk was gebeurd door de snelheid waarmee de man van haar af was gegaan of een doelbewuste actie omdat hij niet had gekregen wat hij wilde.

Het irritante vonkje dat ze kreeg van Dans vingers – in medische handschoenen gestoken nota bene – op haar huid was ongewenst. Niet alleen door wat er was voorgevallen en waarom ze hier was, maar ook omdat hij hier nu naast haar stond als arts en zij de patiënt was.

Dan schudde zijn hoofd zonder zijn blik van haar zij af te wenden. ‘Nee, sorry. Je moet nuchter blijven voor de operatie.’

De... wat?

Door de schrik openen haar ogen zich nu volledig. Ze had hem verkeerd verstaan of hij maakte een grapje, toch?

‘Ga jij haar hechten?’ Er kwam een verpleegkundige van

middelbare leeftijd in beeld, haar donkere haren met een paar grijze exemplaren ertussen zaten in een keurige knot op haar hoofd. 'Eerlijk gezegd hoop ik daar een beetje op, want alle assistenten zijn op dit moment bezig.'

'De ok is in ieder geval nog een uur bezet en ik ben nu toch al wakker, hm?' Dan gooide zijn handschoenen in een afvalbak, deed de lade van een kar open en begon erin te rommelen. De verpleegkundige verdween weer naar de gang en om Iris' bovenarm werd een bloeddrukband opgepompt. Boven haar hoofd drongen voor het eerst de geluiden van een monitor tot haar door.

'Hoe diep is de wond?' Ze liet haar hoofd opzij vallen zodat ze Dan beter kon zien en haar hart klopte ineens in haar keel. Wat als er door het mes organen waren geraakt? En welke organen zaten er ook alweer aan die kant van je lichaam? Haar brein werkte nog niet goed genoeg om daar antwoord op te geven.

'Niet diep. Het is meer een snijwond dan een echte steekwond, maar dat wordt niet mooi met een paar hechtpleister-tjes. Hij wijkt aan één kant een beetje.'

'Dus ga je me hechten.'

'En straks opereren,' zei hij zonder op te kijken.

Nee, toch niet verkeerd verstaan.

Haar hart roffelde nu helemaal in haar borstkas. 'Ik wil niet geopereerd worden.'

'Aan je enkel en de foto's te zien heb je geen keus. Er is kans op zenuwschade door de breuk en daarom wil ik niet wachten tot de zwelling afneemt.'

De golf paniek die nu in haar opwelde was vergelijkbaar met die van het moment waarop de man daarstraks op straat voor haar was opgedoken. 'Ik meende wat ik net zei.'

Dat trok zijn aandacht en hij draaide zijn hoofd naar haar om, waardoor die doordringende ogen haar weer als middelpunt kozen. 'Ik ook, maar zeg je dit omdat ik het ben?'

Net op tijd bedacht ze zich om niet met haar hoofd te schudden, want dat was vast geen verstandig plan. 'Nee, natuurlijk

niet. Ik ben nog nooit geopereerd. Wie weet word ik niet meer wakker.'

Er ging een mondhoek bij hem omhoog. 'Dan zou je de eerste patiënt zijn die me dat flikt.'

'Dan...' Ze moest moeite doen om haar lip niet net zo hard te laten trillen als haar stem.

Zijn mondhoek ging weer naar beneden en met één stap was hij terug naast haar bed. 'Alles komt goed, kleintje. Als je echt niet door mij geopereerd wil worden, dan vraag ik het de chirurg van dienst. Die zou je ook opereren als ik niet was opgeroepen, maar zij heeft haar handen voorlopig vol aan een paar verkeersslachtoffers.'

Er ontstond een brok in haar keel door het koosnaampje dat hij in het verleden wel vaker voor haar had gebruikt en dat ze al een paar jaar niet meer had gehoord. Tot haar ontsteltenis prikten er tranen in haar ogen, al wist ze dat ze weinig achter zijn sympathie moest zoeken. Voor hem was ze niets meer dan het zusje van zijn schoonzus. Het knetterirritante zusje, maar daar wilde hij alsnog goed voor zorgen. Want zo zat Dan O'Brien nu eenmaal óók in elkaar.

Het volgende moment legde hij zijn warme hand op haar voorhoofd en streek hij zacht met zijn duim over haar neus en weer terug. Er ging iets troostends van uit dat ze verschrikkelijk hard nodig had. 'Je mag het me echt zeggen als je het niet wil. Dat geldt trouwens ook voor het hechten want dat kan een assistent straks ook nog op de ok doen.'

'Wie hecht er mooier?' vroeg ze en ze snufte een keer in de hoop dat ze daar de rest van de emoties mee kon binnenhouden.

Hij grijnsde en dat brak voor het eerst sinds het weerzien zijn gezicht open. 'Ik. Zonder twijfel.'

Met een zucht deed ze haar ogen weer dicht toen de wereld om haar heen begon te draaien. Misschien wel deels door zijn kwajongensachtige lach, waar ze bepaald niet ongevoelig voor was. Geen enkele vrouw met werkende hormonen was dat. 'Nou, dan is de keuze niet moeilijk.' Jammer genoeg haalde hij

zijn hand weg en hoorde ze het geritsel van de spullen die hij daarnet op de ladekar had gelegd. ‘Ik ben duizelig. Alles draait.’ Het leek haar belangrijk genoeg om te melden. Het smalle onderzoeksbed waarop ze lag was bijna aan het spinnen. Moest ze dat ook noemen? ‘En ik heb hoofdpijn.’

‘Logisch, want je hebt een hersenschudding.’ Hij kwam weer dichterbij het bed en aan het rollende geluid te horen begreep ze dat hij de verrijdbare kar ook naast het bed had getrokken. ‘Hou je ogen maar dicht, oké? Je hebt verder prima stabiele waardes, die hou ik echt wel in de gaten.’

Dat was in ieder geval een geruststelling. De enige. ‘Ik ben ook misselijk,’ mompelde ze.

Hij verstellde een lamp boven haar, dat zag ze nog wel door haar gesloten oogleden. Vast om meer licht te hebben voor het hechten. ‘Moet je overgeven?’

Met hem als getuige? Alsjeblieft niet.

‘Ik denk het niet.’

Toch merkte ze dat hij iets naast haar hoofd neerzette – vast een spuugbakje of zo – voor hij op een krukje naast het bed kwam zitten. Ze hoorde een wieltje piepen en ook hoe het leer zacht kraakte toen hij plaatsnam. ‘Ben je er klaar voor?’

‘Doe het nou maar gewoon.’ Ze probeerde zich met haar ogen dicht op helemaal niets te focussen, maar dat viel nog niet mee door de onheilspellende geluiden die het openmaken van de benodigde materialen met zich meebracht.

‘Ik ga het eerst verdoven, dus blijf je even stilliggen?’

Ze knikte. ‘Dan?’

‘Hm? Komt het eerste prikje, trouwens.’

Iris kneep haar ogen helemaal samen en verstijfde een beetje – want ze hield echt niet van prikken – maar eerlijk gezegd viel het reuze mee. Toch wachtte ze met vragen tot ze merkte dat hij het naaldje voor de laatste keer terugtrok. ‘Wil je me iets beloven?’ Ze opende een oog en zag hoe hij zich terugdraaide nadat hij de naald in een naaldencontainer op de kar had gedaan en dat hij haar vervolgens onderzoekend aankeek. Hij knikte.

Het voelde stom om te vragen, kinderachtig zelfs, en ze hoopte niet dat hij haar zou uitlachen. 'Ik ben bang en ik wil dat jij de laatste bent die ik zie voor ik onder narcose ga.'

Als ik doodga is jouw gezicht in ieder geval het beeld dat in mijn geheugen gegrift staat.

Dan lachte niet, hij keek zelfs ronduit ernstig. 'Dat beloof ik je, kleintje. En ik beloof je ook dat er goed voor je gezorgd gaat worden. Niet alleen door mij, maar ook door mijn collega's.'

Omdat ze niet wilde gaan huilen deed ze met een knikje haar ogen weer dicht. Ze merkte dat Dan, terwijl de verdoving inwerkte, de wondjes op haar handen bekeek en een plek op haar jukbeen schoonmaakte. De manier waarop hij dat deed, zacht en toch doeltreffend, deed iets met haar hart. Dat leek samen te knijpen, al mocht ze daar van zichzelf geen waarde aan hechten.

'Wil je me inmiddels vertellen wat er is gebeurd?'

Ze maakte een snuivend geluid. 'Dat lijkt me nogal duidelijk. Zoals die verpleegkundige al zei: ik ben aangevallen op straat.' Het bleef bizar en surrealistisch wat er was gebeurd. Dat overkwam anderen of je hoorde het op het nieuws. Ze wist nu al dat ze nooit meer onbezonnen de straat op zou gaan – zeker niet 's avonds – en dat ze iedereen om zich heen door een andere bril zou bekijken. Dat was óók een gevolg en ineens werd ze verschrikkelijk boos en verdrietig om wat haar was aangedaan.

'Kende je die man?'

Ze haalde haar schouders op en kromp vervolgens ineen door de pijscheuten die door haar hoofd én zij gingen. 'Nee. Het was een junk of een dakloze. Hij had het op mijn tas gemunt.' Toch ging er een rilling door haar heen omdat ze dacht aan wat de man had gezegd toen ze hem had gesmeekt haar niets aan te doen.

'Hij heeft je niet aangerand of verkracht?' drong hij aan.

'Nee.'

'Vertel je me nu de waarheid?'

Ze opende haar ogen en zag de frons in zijn voorhoofd. Hij

had een steriele set instrumenten in lichtblauw papier op de verrijdbare kar naast zich liggen. 'Ja, alleen...' Ze beet op haar lip, want dit wilde ze hem echt niet zeggen. 'Laat maar, het is niets.'

Zijn wenkbrauwen gingen omhoog. 'Laat mij dat alsjeblieft bepalen.'

'Het is niet erg.'

'Iris...' De dreiging achter haar naam was voldoende om haar te irriteren. 'Mijn geduld raakt op.'

'Mooi, het mijne ook,' snauwde ze, maar hij keek haar zo boos en indringend aan dat ze toch overstag ging. 'Mijn linkerborst, maar waag het niet...'

Hij plakte snel iets over de wond, stond vervolgens op van de kruk en had gelijk de zoom van haar truitje al te pakken.

'Laat dat.' Er joeg ineens een warmte door haar heen waardoor ze een kleur als vuur kreeg en ze hield zijn handen tegen voor hij het kledingstuk verder omhoog kon schuiven.

Het ongeloof was in zijn ogen te lezen. 'Denk je serieus dat dit de eerste blote borsten zijn die ik in mijn leven zie?'

'Nee, maar het zijn toevallig wel de mijne!' Haar gezicht vertrok, want schreeuwen had geen goede uitwerking op haar zere hoofd.

'Iris, je kunt stennis maken zo veel je wilt, maar hier móét ik naar kijken.'

Ze kneep haar ogen dicht en het duurde even voor ze knikte. Natuurlijk kon ze erop staan dat hij hiervoor een collega riep, maar dat was misschien gewoon kinderachtig en iedereen was al druk. Dan was een afgestudeerde arts, sinds zijn specialisatie zelfs orthopedisch chirurg, en tot nu toe had hij niet laten blijken dat zijn klinische blik werd beïnvloed door het feit dat hij haar al jaren kende. Ineens snapte ze ook waarom ze liever hem als behandelend arts voor haar enkel en de wond in haar zij wilde dan een collega, want Dan zou tot het uiterste gaan voor haar.

Zijn handen schoven het truitje omhoog en daarna maakten ze tussen haar rug en het onderzoeksbed de sluiting van

haar beha los. Ze wilde echt niet zien wat hij deed of hoe hij erbij keek, dus hield ze haar ogen dicht. Zijn vingers op haar huid waren net zo onpersoonlijk als die van welke andere arts dan ook, maar toch voelde het niet zo. Vanuit haar hals trok een onaangename warmte omhoog en ze wist zeker dat haar wangen vuurrood waren.

‘Ik kan er niet veel van maken. Links ziet iets roder dan rechts, maar meer ook niet. Is hij erop gevallen?’

Voor ze kon antwoorden hoorde ze een klopje op de deur van de onderzoekskamer. ‘De politie is er om haar te spreken. Mogen ze erbij?’

Dan liet godzijdank haar borst met rust en zorgde ervoor dat haar bovenkleding in ieder geval weer enigszins op zijn plek kwam, waarna Iris opgelucht haar ogen opende. ‘Ik ga haar hechten, dus ze zullen moeten wachten.’

‘Er is een vrouwelijke agent bij. Mag zij wel naar binnen?’ De verpleegkundige keek van Iris naar Dan en weer terug. Ze glimlachte naar haar. ‘Het leidt je misschien ook een beetje af van het hechten.’

Dat klonk als een goed plan en dan hoefde Iris zich even niet druk te maken wat ze moest met het groeiende gevoel van ongemak dat tussen Dan en haar was ontstaan. Al zou ze daaraan gewend moeten zijn, want dat was tot vier jaar geleden als ze bij elkaar in de buurt waren altijd het geval geweest. ‘Oké.’

Hij ging zonder iets te zeggen weer op de kruk zitten en deed een nieuw paar handschoenen aan terwijl een agente de kamer binnenkwam.

Terwijl hij zich met de wond bezighield, vertelde Iris het verhaal aan de agente. Ze had door zijn snuivende ademhaling de indruk dat Dan steeds nijziger werd.

‘Dus omdat een oude schoolvriendin je voor het eerst in jaren belt en jij het idee hebt dat ze hulp nodig heeft, riskeer jij je leven?’ viel hij haar halverwege het verhaal in de rede.

‘Ja.’ Ze keek hem expres niet aan, maar aan de onderliggende spanning merkte ze dat er meer ging komen.

‘Hoelang ben je terug uit New York?’

‘Anderhalve week.’

Hij snoof nog een keer. ‘Zeker vergeten dat bepaalde wijken van onze hoofdstad niet goed aangeschreven staan? Wat had je vanavond in Amsterdam te zoeken?’

Hoewel het hem geen reet aanging en ze eigenlijk moest steigeren door zijn houding, gaf ze toch antwoord. ‘Feestje bij een uitgever.’ Hij zou toch wel snappen dat ze als grafisch vormgever en net weer terug in Nederland moest netwerken? En zelfs al zou hij dat niet snappen, dan was dat zijn probleem.

‘Hoe ben je daarvandaan bij die vriendin gekomen?’

‘Gebracht door een kennis die ook op het feestje was,’ zei ze op dezelfde ruzieachtige toon als hij aansloeg.

‘Kon hij niet even blijven wachten op je?’

‘Hij is een zij en ik had zelf gezegd dat ze weg mocht. Ik was van plan een taxi naar het station te nemen.’ Op het moment dat ze hem wel aankeek zag ze zijn gefrustreerde blik en daardoor verloor ze echt haar geduld. ‘Hoor eens, hoe kon ik weten dat die vriend van Lisa intussen thuis was gekomen, ladderzat, en mij om wat voor reden dan ook niet binnen wilde laten? Daardoor stond ik onverwachts op straat en kon ik geen taxi bellen.’ Ze had het akelig genoeg gevonden dat haar de toegang was geweigerd, helemaal omdat ze daarvoor tijdens hun korte telefoongesprek al het ongemakkelijke gevoel had gekregen dat haar beste vriendin uit havo 4 hulp nodig had. En dat gevoel werd alleen maar versterkt toen ze niet binnen werd gelaten. Dat Dan nu kritiek had op haar keuze om Lisa te helpen terwijl hij niks van de situatie begreep, maakte haar hartstikke pissig.

Nijdig deed hij zijn handschoenen uit. ‘Iedere dwaas weet dat je in die buurt als vrouw alleen niets te zoeken hebt.’

Nou hoera, hij zag haar tenminste als vrouw...

‘Zo meteen ga je me nog vertellen dat ik het zelf heb uitgelokt,’ snauwde ze.

‘Nee, dat zeg ik niet, want iedere man hoort gewoon zijn tengels thuis te houden. Verdomme Iris, waarom snap je niet